

Arrest

nr. 209 325 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Jos. Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 april 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2015 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met mevrouw B.G., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. De verzoekende partij dient op 29 februari 2016 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om haar echtgenote in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 27 juni 2016 toegestaan en de verzoekende partij betreedt op 13 juli 2016 het Schengengrondgebied. Zij wordt in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.3. Op 22 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 30 maart 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [G.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote zijnde, [B.G.] [RR. ...]. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister en het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 29.03.2017 op een ander adres staat ingeschreven. Uit de verklaring die mvr. [B.G.] bij de gemeente Zele is gaan afleggen (mail 27.03.2017) blijkt dat betrokkene de echtelijke woonst heeft verlaten. Eveneens wil ze het vermoeden van een schijnhuwelijk signaleren.

Betrokkenen vormen duidelijk geen familiale cel meer.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingstukken over te maken.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- Arbeidsovereenkomst bij werkgever [G.] bvba dd. 27.01.2017 + bijhorende loonfiches voor de periode oktober 2016 t.e.m. september 2017 + individuele rekening 2016 + verklaring werkgever betreffende tewerkstelling.

- Attest van het OCMW te Hamme dd. 14.09.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun heeft ontvangen.

- Verklaring lidmaatschap bij het ziekenfonds CM dd. 9.10.2017

- Controleblad voor de cursist bij het CVO leerstad

- Huurovereenkomst dd. 29.06.2017

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (ingeschreven te Zele dd.14.07.2016) bekijken blijkt dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt dan ook geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie blijkt dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het Rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen niet meer samenwonen in de echtelijke woonst. Mevrouw [B.G.] wou eveneens signaleren dat ze een vermoeden heeft van een schijnhuwelijk (mail 27.03.2017 Gemeente Zele). We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor betreffende zijn tewerkstelling die hierboven opgesomd werden. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien kan betrokkene de verworven competenties als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst.

Wat betreft de sociale – en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor: Uit het attest “controleblad voor de cursist” van het CVO leerstad dient opgemerkt te worden dat de leerkracht dit attest dient te ondertekenen na elk lesuur ter bevestiging van aanwezigheid. Echter, het voorgelegde document is blanco. Bijgevolg is het niet bewezen dat betrokkene deze lessen effectief heeft gevolgd. Bovendien blijkt uit het attest “woonplaats-verificatie” dd. 26.07.2017 opgesteld door de politiezone Hamme-Waasmunster dat betrokkene Turks en gebrekkig Engels spreekt, hij drukt zich maar weinig uit in het Nederlands. Uit deze informatie blijkt dat betrokkene de Nederlandse taal nog steeds niet machtig is. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt verder nog een verklaring van lidmaatschap (CM) en een huurovereenkomst voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering/huurovereenkomst behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Wat betreft het attest van het OCMW te Hamme dd. 14.09.2017 blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun heeft ontvangen. Echter, dit attest bewijst niet of betrokkene mogelijks een andere vorm van uitkering heeft genoten. Er dient ook opgemerkt te worden dat deze informatie enkel betrekking heeft over het OCMW te Hamme en niet over het OCMW op het grondgebied van Zele waar betrokkene eveneens verbleven heeft.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4,1° is niet van toepassing gezien er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 14.07.2016 zich hier in België gevestigd heeft bij mvr. [B.G.]. Echter, sedert 29.03.2017 (nog geen jaar later en amper 7 maanden na het verkrijgen van zijn F-kaart) heeft betrokkene zich op een ander adres ingeschreven zonder mevrouw [B.]. Er is bijgevolg geen sprake meer van een familiale cel. Betrokkenen zijn geen jaar gezamenlijk in het Rijk gevestigd geweest. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° en 4° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Van een schrijnende situatie is ook geen sprake.

Er werd op 13.09.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd.

“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is,

wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

*"aangezien de bestreden beslissing ten onrechte concludeert dat verzoeker niet duurzaam verankerd zou zijn in België;
dat er immers 'hic et nunc' echter géén definitieve echtscheiding is noch nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker noch een strafklacht wegens schijnhuwelijk;
dat de echtelijke moeilijkheden, waarvan sprake in de bestreden beslissing, niet te wijten zijn aan verzoeker doch hij door zijn schoonfamilie quasi 'manu militari' de toegang tot de gezinswoning werd ontzegd;
dat conform de vaste rechtspraak van de Raad van State het bestaan van een familiale cel geenszins een duurzame samenwoning van de partners NOODZAKELIJK vereist;
dat verzoeker sedert 31.01.17 tewerkgesteld is als arbeider schilderwerken bij de BVBA [G.], met maatschappelijke zetel te [...];
dat verzoeker inmiddels - ondermeer door zijn tewerkstelling - een beginnende kennis van het Nederlands heeft verworven én hij weldegelijk hier al een aanzienlijke integratie heeft opgebouwd;
dat in casu gelet op deze gegevens/feiten de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker met de supprimatie van zijn F-kaart tot gevolg dan ook een disproportionele maatregel is;
dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloot is;
dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 22.03.18 dan ook niet alleen artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"*

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist verder een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van zijn keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bepaalt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”*.

Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in deze situatie nog als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

In de bestreden beslissing wordt het verblijfsrecht van de verzoekende partij als familielid van een Belg beëindigd, omdat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging met de echtgenote in België

en dit waar er volgens de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk geen familiale cel meer is. Hij leidt dit af uit de vaststellingen dat de echtgenoten sinds 29 maart 2017 op een ander adres staan ingeschreven en de verklaringen van de echtgenote dat de verzoekende partij de echtelijke woning heeft verlaten en zij een schijnhuwelijk vermoedt. De gemachtigde van de staatssecretaris is verder van oordeel dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een van de uitzonderingssituaties vervat in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet in haar situatie en op grond van de vaststelling dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging, in beginsel kan overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht. Er blijkt dan ook niet dat haar betoog dat er nog geen definitieve scheiding noch een nietigverklaring van het huwelijk heeft plaatsgevonden, afbreuk kan doen aan de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De Raad ziet ook niet in hoe het gegeven dat er geen sprake is van een strafklacht wegens schijnhuwelijk afbreuk kan doen aan de voormelde motivering, waarin het verblijfsrecht wordt beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Hiervoor is een strafklacht wegens schijnhuwelijk geen vereiste en het bestuur houdt ook nergens voor dat er sprake is van een dergelijke strafklacht. De verzoekende partij weerlegt met haar uiteenzetting noch het motief dat een gezamenlijke vestiging het bestaan van een familiale cel vereist noch het motief dat in haar situatie niet langer blijkt dat een dergelijke familiale cel nog bestaat. Zij verwijst weliswaar naar “vaste rechtspraak” van de Raad van State dat voor het bestaan van een familiale cel geenszins een duurzame samenwoning is vereist, maar gaat er met dit betoog ten onrechte van uit als zou de bestreden beslissing enkel zijn gesteund op een gebrek aan (duurzame) samenwoning. Er wordt in de bestreden beslissing wel degelijk ook gewezen op een gebrek aan familiale cel, waar de verzoekende partij de echtelijke woning verliet en de echtgenote een vermoeden van schijnhuwelijk signaleert. De verzoekende partij toont niet aan dat het bestuur bij deze beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of het kennelijk onredelijk is om in deze omstandigheden te oordelen dat niet langer een familiale cel of gezamenlijke vestiging blijkt. Zij erkent ook zelf dat er sprake is van echtelijke moeilijkheden. Het gegeven dat deze, volgens haar, niet aan haar zijn te wijten en zij door haar schoonfamilie manu militari de toegang tot de gezinswoning werd ontzegd, doet geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan familiale cel.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat de verzoekende partij het motief in de bestreden beslissing niet onderuit haalt dat in haar situatie met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet in beginsel kon worden overgegaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht als familielid van een Belg en dit waar niet blijkt dat er nog sprake is van een gezamenlijke vestiging met de Belgische echtgenote.

Rest de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris is tegemoet gekomen aan het bepaalde in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een zorgvuldige en redelijke beoordeling heeft doorgevoerd. Voormelde wetsbepaling stelt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bestuur de verzoekende partij, middels een brief haar ter kennis gebracht op 13 september 2017, ervan op de hoogte bracht dat werd overwogen om haar verblijfsrecht te beëindigen op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Er werd haar gewezen op het bepaalde in het derde lid van deze wetsbepaling en verzocht om bewijsdocumenten over te maken, en dit binnen de dertig dagen. Er werd hierbij ook geduid dat de bewijsvoering ter zake vrij is. De verzoekende partij heeft vervolgens, in antwoord op deze brief, verschillende stukken overgemaakt. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verschillende elementen waarvan sprake in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet één voor één worden besproken. Er wordt uitvoerig gemotiveerd waarom deze zich volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en hierbij worden de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en gegevens in rekening gebracht. Hierbij wordt vastgesteld dat een duurzame verankering van de verzoekende partij in België niet blijkt.

De verzoekende partij geeft aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geconcludeerd dat zij niet duurzaam is verankerd in België. Zij wijst erop dat zij sinds 31 januari 2017 is tewerkgesteld, dat zij een beginnende kennis van het Nederlands heeft verworven en dat zij een aanzienlijke integratie heeft opgebouwd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de tewerkstelling van de verzoekende partij in België. In de bestreden beslissing wordt zo het volgende gesteld: *“Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor betreffende zijn tewerkstelling die hierboven opgesomd werden. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien kan betrokkene de verworven competenties als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst.”* Door louter te herhalen dat zij werkt in België, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet en toont zij het kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan.

Verder betoogt de verzoekende partij dat zij een beginnende kennis van het Nederlands heeft en dat zij een aanzienlijke integratie heeft opgebouwd. Echter dient opnieuw te worden vastgesteld dat hiermee rekening is gehouden. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Wat betreft de sociale – en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor: Uit het attest “controleblad voor de cursist” van het CVO leerstad dient opgemerkt te worden dat de leerkracht dit attest dient te ondertekenen na elk lesuur ter bevestiging van aanwezigheid. Echter, het voorgelegde document is blanco. Bijgevolg is het niet bewezen dat betrokkene deze lessen effectief heeft gevolgd. Bovendien blijkt uit het attest “woonplaats-verificatie” dd. 26.07.2017 opgesteld door de politiezone Hamme-Waasmunster dat betrokkene Turks en gebrekkig Engels spreekt, hij drukt zich maar weinig uit in het Nederlands. Uit deze informatie blijkt dat betrokkene de Nederlandse taal nog steeds niet machtig is. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt verder nog een verklaring van lidmaatschap (CM) en een huurovereenkomst voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering/huurovereenkomst behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Wat betreft het attest van het OCMW te Hamme dd. 14.09.2017 blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun heeft ontvangen. Echter, dit attest bewijst niet of betrokkene mogelijks een andere vorm van uitkering heeft genoten. Er dient ook opgemerkt te worden dat deze informatie enkel betrekking heeft over het OCMW te Hamme en niet over het OCMW op het grondgebied van Zele waar betrokkene eveneens verbleven heeft.”* De door de verzoekende partij thans geuite blote beweringen kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing en tonen niet aan dat haar persoonlijke belangen op disproportionele wijze worden benadeeld.

De verzoekende partij laat na concrete argumenten ter onderbouwing van haar betoog en ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing naar voor te brengen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep, begroot op 186 euro, ten laste te leggen van de verzoekende partij. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS